

ήγάπα καὶ περιποιοῖτο διαφερόντως τοὺς ἐγγόνους τῆς Θεοδοάδην, Γκοντράν καὶ Κλοῦ (Théodoald, Gontran et Cloud) τέκνα τοῦ ἀποθανόντος ἐν μάχῃ Κλοδομήρου (Clodomire) βασιλεῶς τῆς Αὐρηλίας (Orléans). Ἀλλὰ τὴν φυσικὴν ταύτην φιλοστοργίαν φθονήσας ἀχάριστος καὶ αἰμοδόρος υἱὸς, βασιλεὺς δὲ τότε τῶν Παρισίων Χίλδεμπερτ (Childebert) ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ φόβου μήπως ἡ μήτηρ του τοὺς προορίζῃ εἰς τῆς Γαλλίας τὸν θρόνον, ἀπεφάσισεν ἀπανθρώπως τὴν ἐξωλείαν των μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Κλοταίρ, τὸν ὅποιον εἰς τὴν ἐπιβουλὴν ταύτην συμπερέλαβεν. Ὅθεν παρόντων ποτὲ πολλῶν σπασάμενος ἐξαίφνης τὸ ξίφος ἀπέκτεινε τὸν πρῶτον· ὁ δὲ δεῦτερος ἐκυλίσθη μὲν ἐντρομος εἰς τοὺς πόδας τοῦ θείου του Χίλδεμπερτ ἐπικαλούμενος μετὰ δακρύων τὴν φιλάνθρωπον προστασίαν του, ἀλλὰ μὴ εἰσακουσθεῖτης τῆς δεήσεως ἐκείνου ἔπεσε καὶ αὐτὸς ἐλεεινὸν θῦμα τῆς τοιαύτης ἀνηκούσου ὠμότητος. Μόνον δὲ ὁ τρίτος, Κλοῦ, εὐτύχησε φεύγων νὰ διασωθῇ ἀπὸ τὸ μαιφρόνον φάσανον· ἐπιθυμῶν δὲ νὰ ἀσφαλίσῃ καὶ τοῦ λοιποῦ τὴν ζωὴν του ἐνεδύθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα διὸ ἀνύποπτος ἤδη καταστὰς ἔλαβε παρὰ τοῦ ἀναλήτου θείου του ὡς κληροδότημα τὰ περίεξ τοῦ τόπου, ἐνθα ἀπεφάσιζε νὰ ἀσκητεύῃ. Ἐκεῖ δὲ ἐναρέτως διαβιώσας ἐτάφη εἰς τὸ παρὰ τὸν Σηκοάναν χωρίον Nogent ονομασθὲν ἔκτοτε παρ' αὐτὸν Saint Cloud.

Οἱ προπάτορες ἡμῶν ἀπέδιδον πολλὰ θαύματα εἰς τὸν νέον τοῦτον ὄσιον· τὰ δὲ περὶ αὐτοῦ διηγήματα παρίστανον ἀρέλειαν τινα καὶ εὐλάβειαν χριστιανικὴν παραμυθοῦσαν κατ' ἐκείνους τοὺς καιροὺς, ὅτε ἡ κοινωνία σφιγγῶσα ὑπὸ δυνάμεως κατεσπαράττειτο ἀπὸ τὴν πολιτικὴν ἀνισότητά των ἀνθρώπων, τὴν διαφορὰν τῆς καταγωγῆς τῶν συελθόντων δυσεπιμίκτων φύλων, τὴν ποικιλίαν τῶν θρησκευμάτων καὶ τὰς πολυειδεῖς τῶν χωροδеспοτῶν καταπίσεις.

Οὕτως ἐν γένει ἐπὶ τῆς πρώτης δυναστείας τῶν ἡμετέρων Βασιλέων ἔλειπε παντελῶς πᾶσα ἐνότης, καὶ δικαιοσύνη καὶ πίστις, εὐρίσκοντο δὲ μόνον τάγματα τινα, ὅσον ἱερεῖς καὶ μοναχοὶ καλλιεργοῦντες τὴν γῆν, δεόμενοι τοῦ θεοῦ καὶ διδάσκοντες τοὺς χριστιανοὺς τὰ γράμματα καὶ τὴν θρησκείαν, οἱ δυνάτοί, λαυραγαγοῦντες ὡς ἄγριοι λησται καὶ καταφθιρόντες ἀτυτῶτως τοὺς ἰδιώτας, ἐταιρεῖται Λεοῦδαν (1) ἀντιπαλαιόντων εἰς τὸν κυρίαρχον, καὶ υπερτός χυδαίων καὶ χωρικῶν, οἵτινες ἐδούλευον ὡς ἀνδράποδα.

Πάντα ταῦτα ὑπῆρχον ἴσως στοιχεῖα μελλούσης καταστάσεως· ἀλλ' ἦσαν εἰσέτι ὡς ἀμόρφωτος ὕλη εἰς τὸ χάος. Ἐν μέσῳ δὲ αὐτῶν ἐβασίλευεν ὁ Κλόβις γενναῖος μὲν ὁμολογουμένως καὶ φιλόθρησκος ἡγεμὼν, μὴ διττάσας ὅμως νὰ φονεύσῃ τινὰς τῶν συγγενῶν διὰ νὰ αὐξήσῃ τὴν δυνάμιν του· παράδειγμα, τὸ ὁποῖον, ὡς εἶδομεν ἤδη, ἐμιμήθησαν καὶ αὐτοὶ οἱ υἱοὶ του, ἀποκτείνοντες ἀπηνῶς οὐχὶ τοὺς ἀνεφίους των μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς θηλασάσας αὐτοὺς γυναικας, πρὸς δὲ καὶ τοὺς ὑπερέτας των· πόσον δ' εὐκόλως κατεδικάζοντο οἱ λοιποί, καθὼς ὁ ἅγιος Léger καὶ Pre-

textat ὡς ἀντιπολιτευόμενοι εἰς τοὺς Βασιλεῖς ὡς συμπεραίνεται. Διὰ τοῦτο εἰς τὰ μοναστήρια νον εὐρίσκον τὴν σωτηρίαν οἱ ἐπαπειλούμενοι, ἀπηνῶντο τὸν κόσμον· ἐκεῖνα ἦσαν τῶν γραμμῶν τοῦ ἀσυλον. ὁ ὅρος τῶν πολιτικῶς ναυαγούντων τῶν καταδικωμένων τὸ χρησφύγετον. Διὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριον ὁ ἀπὸ Καισαροδούνου (Tours) φεύγων τὸν πολιτικὸν σάλον ἔγραφε τὰ χρόνια τῆς Γαλλίας· ὁ ἅγιος Λανδρι συνίστα νοσοκομεῖα καὶ ῥάπευε τοὺς ἄρρώστους.

Ὅτε ἀπέθανεν ὁ Κλοδοάλδος, τὸ χωρίον, τὸ ἐκλεξεν ὡς ἀσκητήριον, ἐκληρονόμησε δὲ ἡ ἀσκητικὴ τῶν Παρισίων, μόλις εἶχε τινὰς ἀλίσων καὶ μύλους· ἀλλὰ μετὰ αὐτῶν ὕψους καὶ πυργος, ὅπου οἱ Βασιλεῖς ἤρχοντο ἐκ διαλειμάτων ἀναπνεύσκει τὸν καθαρώτατον ἀέρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ νὰ ψυχαγωγῶσιν τὰς ἐξουσίας αἰσθήσεις των διὰ τῶν ἀπολαύσεων τερπνῶν καὶ παμφόρου φύσεως, τῆς ἄγρας, τοῦ κυνηγετοῦ.

Οἱ εὐδαλεῖς λόφοι, τὰ συνηρηθῇ βουνά, αἱ περὶ τοῦ διαυγοῦς Σηκοάνα εἴκλυνον ἐκάστην Σαῖν Κλοῦ καὶ πολλοὺς ἄλλους· αὐτόθι ἤρχετο ἡ de Valois ὀλίγον φροντίζων τῆς Βυζαντινῆς κρατορίας, τῆς ὁποίας ἔφερε τὸν τίτλον ἡ σύζυγος Αἰκατερίνα Κουρτεναί Catérine Courtenay, καὶ τὰ ἀργυροδινῇ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, τὰ κυδαίνοντα τοῦ ἁγίου Διονυσίου καὶ τὰ δάση τοῦ Μοναχοῦ ἀπὸ τὰς περιωπᾶς τῆς Χρυστοπόλεως, τὰς ἐκ τῆς ἀκτᾶς τοῦ Βυζαντίου, καὶ ὅλην τὴν ἀπαράμιλλον ῥαλίαν τοῦ Ἑλλησπόντου. Ἐκεῖ δὲ διεσέγγονος τῆς ἡγεμονίας Δουξ τοῦ Berry καὶ Auvergne προσελάμβανον τὸν ὅλον τὸν περὶ τὸν τρυγητὸν, ὅπου περκαζοῦσαν ἤδη τὴν σταφυλὴν.

Ἐπιτρεχόντων καὶ λεηλατούντων τὴν χώραν τῶν Νορμανδῶν πολλάκις οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων ἦσαν ἐν λιτανείᾳ διὰ νὰ μετακομίσωσι τὰ ἱερά κειμήλια τοῦ Κλοῦ λείψανα ἐπικαλούμενοι τὴν προστασίαν του ὡς πολιούχου.

Ἦτο καὶ φυσικὸν βεβαίως καὶ δίκαιον εἰς τὴν δυναστευόμενοι καὶ πτωχοὶ νὰ προσφεύγωσι πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ζῶντες ἐμάχοντο τὴν τυραννίαν. Ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγίου ἐπανήρχετο τὴν δημοτελεῖς καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος προέδρευε τὴν ταύτης πανηγύρεως· μνημονεύονται δὲ ὡς πολλοὶ σεβάσμιοι ἄνδρες· διότι ὁ ἀντικείμενος πολιτικῶν πραγμάτων κλυδωνισμὸς ἀνέκαθεν ἐκ τῶν κληρικῶν τὸν ζῆλον, ὡς ἂν ἦτο προωρισμὸς θρησκείας νὰ βυμουκλήσῃ, καθὼς καὶ ἄλλοι βάρβαρον ἐκείνην καὶ νηπιώδη κοινωνίαν πρὸς ἑαυτὸν, τὸν ὁποῖον εἰσέτι οὕτε κατελάμβανον.

Τὰς ἐιρημνείας ἐπιδρομάς βλέποντες οἱ ἀρχιεπίσκοποι καὶ δυσφοροῦντες παρεκάλεσαν τοὺς βασιλεῖς καὶ τῆς Βουργουνδίας νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ κατὰ τὴν ὁδὸν ὁρμήσαντες κατέθραυσαν τὸν στρατὸν τῆς Αὐρηλίας. Ἦτο δὲ καὶ τοῦτο ἐν ἐκείνῳ ἐπισκοδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν Valois, ἦσαν τὸν θρόνον, ἀπ' οὗ κατετρόπως τοὺς πολεμικοὺς

(1) Λεοῦδαι ἐλέγοντο οἱ εὐγενεῖς Φράγκοι ἐπὶ τοῦ Κλόβις.